

Wraakzucht

Laat je niet in de kaart kijken

Wraakzucht

Laat je niet in de kaart kijken

Bernd Klein

Schrijver: Bernd Klein
Coverontwerp: Bernd Klein (Freepik.com premium)
ISBN: 9789403728568
© 2024 Bernd Klein

*“De leeuw kan zich niet verdedigen tegen
valstrikken, en de vos niet tegen wolven.
De heerser moet dan ook een vos zijn om de
valstrikken in de gaten te hebben,
en een leeuw om de wolven af te schrikken.”*

Niccolò Machiavelli (1469-1527)

PROLOOG

Op de bovenste verdieping van een appartementencomplex schijnt de opgekomen zon in een spiegel. De spiegel weerkaatst het uitzicht over de nabijgelegen stad. In het appartement staan grote meubels en een flipperkast. Harde jazzmuziek komt uit de speakers, die professioneel zijn weggewerkt in het interieur. In de aangrenzende kamer sijpelt er een rode substantie door de eiken houten vloer.

De stroom van deze substantie leidt terug naar een man die bij een hoog raam op zijn rug ligt, in de buurt van het bureau. De man is lang; zijn gezicht is naar het plafond gericht. Hij heeft de ogen open, maar van knippen is geen sprake. Zijn overhemd is in de buikstreek volledig roodgekleurd. Het vlinderstrikje bij zijn nek zit scheef. In de buurt van het lichaam staan een paar hoge hakken netjes opgesteld.

In de buik van de gevloerde man is een keukenmes geplant. Het mes zit bijna tot het heft in het lichaam. Twee handen houden het heft stevig vast, tegen het krampachtige aan. Deze handen zijn gecamoufleerd door chique handschoenen die tot de elleboog gaan. Ze horen bij een dame in een galajurk die naast de zwaargewonde man knielt op de vloer. Haar lange rode haren heeft ze in een staart verwerkt.

De achtentwintigjarige Nora Westerlaak blijft stoïcijns naar het mes kijken. Langzaam ontstaat er een voorzichtige lach bij haar mond. "Papa, het moment is daar. Hij is dood... Johannes Poort is dood! Die schoft heeft eindelijk zijn verdiende loon gekregen... Ik hoop dat je dit van boven kunt zien en dat het je kracht geeft," zegt ze met veel emotie in haar stem. Op de achtergrond speelt de jazzmuziek ongenadig door.

Nora houdt nog steeds het mes krampachtig vast met twee handen. De tranen staan in haar blauwe ogen. Veel herinneringen komen naar boven, niet alleen met betrekking tot haar vader. Ze wil en kan het mes niet loslaten.

ZWARTE RAND

Bij een flatgebouw staat een kleine auto geparkeerd. De lak is op diverse plaatsen beschadigd. Nora bevindt zich achter het stuur van de auto. Ze staart al minuten lang naar de centrale ingang. De parkeerplaats van de flat is rijkelijk gevuld met voertuigen, al zijn her en der nog wel vrije plekjes. De regen tikt op de ramen en het dak van Nora's auto. Mensen die uit de flat komen, beginnen te rennen zodra ze de regendruppels voelen of ze klappen een paraplu uit.

Er fietst een vrouw hard over de parkeerplaats. Ze heeft rood haar, maar draagt het kort. Ze lijkt hierdoor ouder dan dat ze is. Deze vrouw stapt snel af en plaatst haar fiets tegen de muur van het flatgebouw. Daarna rent ze naar de ingang en opent met een sleutel de toegangsdeur. Nora ziet het op een afstandje allemaal gebeuren. Ze kiest ervoor om een aantal minuten te wachten. Daarna stapt ze uit haar auto en rent op de flat af. Ze drukt op de bel naast een naamplaatje waar 'Liselot Westerlaak' op staat.

"Wie is daar?" is al snel te horen via de intercom, geproduceerd door een zachte vrouwenstem.

"Ik ben het! Nora..."

"Oké, tot zo dan," zegt de vrouw met de zachte stem via de intercom.

De toegangsdeur gaat daarna meteen open. Nora gaat zo snel mogelijk naar binnen en veegt de regendruppels van haar jas. Ze stapt dan in een lege lift. Volgens het bekraste informatiebord in de lift is etage twaalf de hoogste. Ze drukt op de knop waar getal acht op afgebeeld staat.

Even later loopt Nora met een stevige pas op de ingetoetste etage. Ze stopt halverwege de gang. De deur van een appartement staat daar op een kier. Ze sluipt naar binnen en loopt in het halletje van het appartement de bewoonster tegen het lijf die haar korte hoofdharen aan het drogen is met een handdoek. "Hoi, Lise," zegt Nora.

"Ik ben bijna klaar... Loop maar even door naar de kamer." Liselot wrijft subtiel met de handdoek over haar hoofd. Er is op dit moment weinig over van haar pittige kapsel.

Nora loopt door naar de woonkamer die een zijdezachte vloerbedekking heeft. Ze gaat op de bank zitten, waardoor ze zicht heeft op het

keukentje van het appartement. Veel bewegingsruimte is er niet. Op een kastje naast de bank staat een foto in een zwarte lijst. Op de foto zijn twee volwassenen met twee jonge kinderen te zien. Ze staan voor een boerderij te poseren. Het trekt de aandacht van Nora.

Ondertussen föhnt Liselot de hoofdharen droog in de badkamer. Ze weet het korte kapsel binnen een minuut weer in de originele stand terug te brengen. Daarna loopt ze naar de woonkamer en blijft in de deuropening staan wanneer ze Nora naar de familiefoto op het kastje ziet staren. "Ik heb je lang niet gezien..."

Nora kijkt nog steeds naar de familiefoto. "Verlang jij weleens terug naar die tijd?"

"Niet specifiek naar die tijd," zegt Liselot zacht. "Ik was toen nog een baby, jij was ouder. Ik weet niet wat ik toen dacht. Verlangen naar een veilig of gewoon gezin heb ik altijd wel gehad, maar het heeft geen nut. Je hebt de laatste tijd veel afspraken afgezegd."

"Ja, dat klopt," zegt Nora, terwijl haar ogen nog steeds op de foto zijn gericht. "Ik was druk..." Ze kijkt nu de staande Liselot wel aan. "Maar dat is voorbij. Kom maar even zitten... Ik moet je namelijk iets vertellen."

Liselot pakt een stoel bij de eettafel weg en plaatst deze voorzichtig tegenover de bank. "Wat is er dan?" luidt haar vraag op het moment dat ze gaat zitten.

"Maak je geen zorgen," zegt Nora. "Ik heb goed nieuws, dat denk ik althans." Ze vouwt haar handen krachtig samen.

Liselot heeft een nieuwsgierige blik op haar gezicht, maar ze dringt verbaal niet aan.

"Johannes Poort is dood," zegt Nora dan op een koele manier.

Liselot staat op en loopt naar het raam dat uitzicht biedt op een ander flatgebouw van hetzelfde formaat.

"Zeg alsjeblieft iets, Lise. Welk gevoel overheerst nu bij je?"

"Ik weet het niet," reageert Liselot. Ze draait zich om, zodat ze oogcontact met Nora kan maken. "Deze dag zou een keer komen, al had ik het niet zo snel verwacht gezien zijn leeftijd..." Liselot denkt dan even verder na. "Het was geen natuurlijke dood?"

"Dat klopt," zegt Nora opnieuw uiterst koel. "Iemand heeft hem een handje geholpen." Ze kijkt Liselot strak aan, maar Liselot maakt hier een einde aan door zich om te draaien.

In het appartement valt een stilte van meerdere seconden.

Nora houdt bewust haar mond dicht.

De zwijgperiode eindigt wanneer Liselot zich iets lijkt te realiseren. Ze draait haar lichaam snel bij in de richting van de bank. "Hoe weet jij dit allemaal?"

Ook nu houdt Nora haar kaken op elkaar.

"Jij hebt het toch niet gedaan?" vraagt Liselot dan paniekerig.

Nora gaat nu ook staan en stapt op haar zusje af. "Die man heeft jouw leven geruïneerd! Ons leven... Ons leven is compleet verpest door die klootzak! Dit was het lot van Poort. Dat weet je net zo goed als ik!"

"Heb jij vroeger niet geluisterd? Wraak lost niets op. Laat het kwade u niet overwinnen, maar overwin het door het goede te doen!"

Nora knikt cynisch na dit eeuwenoude citaat van Liselot. "Al die heilige teksten hebben ons veel geholpen in onze jeugd... Ik dacht dat je blij zou zijn! En opgelucht..."

"Jij hoeft niet voor mij te denken! Ik red mezelf wel. Ik probeer nog iets van mijn leven te maken."

"En dat gaat goed?!" vraagt Nora confronterend. "De daad van Poort heeft jouw hele leven beïnvloed. Dat zie je zelf toch ook wel in? Je bent een bang vogeltje geworden! Denk maar eens terug aan wat er tijdens ons stapavondje gebeurde. Dat is niet normaal, Lise. Dat komt allemaal door hem!"

Liselot begint wanhopig met haar armen te zwaaien. "Waarom betrek je mij er steeds bij?! Ik heb jou niet gevraagd om wraak te nemen. Wat schiet ik ermee op?"

Volgens Nora dekt één term de volledige lading. "Gerechtigheid! Dan kunnen we eindelijk goed slapen. We kunnen verder met ons leven..."

"Is dat zo? Jouw daad blijft ook niet onbestraft. De politie zal bij jou uitkomen!"

"Dat denk ik niet," zegt Nora rustig. "Mocht het wel zo zijn, dan maakt me dat ook niet uit."

Liselot schudt met het hoofd, haar ogen zijn waterig. "Ik kan het niet geloven. Jij bent echt gek geworden..."

Nora zet wat stappen naar voren om een knuffel uit te delen, maar Liselot duwt haar weg.

"Ik wil dat je nu vertrekt, Nora. Ik wil hier geen onderdeel van zijn, maar ik zal mijn mond houden. Ik hoef je voorlopig niet te zien."

Met het hoofd naar beneden loopt Nora naar de hal van het appartement. Aldaar kijkt ze nog één keer op naar Liselot. Ze ziet het ongeloof

en de angst in haar waterige ogen. Na het verlaten van het appartement blijft Nora nog even op de gang staan. Ze leunt met haar kont tegen een muur bij de lift en overdenkt de laatste gebeurtenissen. Ze slaat gefrustreerd met een gebalde vuist opzij.

Een aantal tellen later holt Nora naar een prullenbak aan de overkant van de gang. Ze hangt haar hoofd erboven en kotst over een aantal lege energiedrankblikjes heen. In het appartement zit Liselot te huilen op de bank met de familiefoto in haar handen.

VOOR HET BLOK

In een bruin café klinken Hollandse meezingers. Er zijn weinig klanten binnen en de klanten die er zijn, zitten aan de bar. De biljarttafel bevindt zich eenzaam in de hoek. Aan de binnenkant van de toegangsdeur hangen tochtgordijnen. Met zicht op de tapinstallatie zit een oude man tegen de muur op een gele barkruk. Een bril rust op zijn neus en hij zit in een houding alsof hij het kroegconcept heeft uitgevonden. "Hé rooie, mag ik een biertje van je?" vraagt hij op een dwingende toon.

De vrouw achter de bar smijdt het deurtje van de koeling dicht. "Mijn naam is Nora! En als je mij niet op die manier aanspreekt, krijg je helemaal niets!"

De oude man schrikt en gaat recht op zijn kruk zitten. "Mag ik een biertje, Nora? Van de tap, alsjeblieft." Dit laatste zegt hij overdreven vriendelijk.

Nora pakt een glas en tapt het netjes vol met bier. Ze serveert het, terwijl ze haar klant diep aankijkt. De oude man draait wat ongemakkelijk op zijn kruk. Hij begint snel over het weer te praten met zijn buurman. Nora kan een lach niet onderdrukken tijdens het omspoelen van gebruikte glazen.

De tochtgordijnen bij de ingang bewegen dan opeens. Er komt een kale man het café in, zijn bolletje glimt als een biljartbal. Rimpels op het voorhoofd verraden het een en ander. Hij loopt meteen op de bar af. "Hoe gaat het vandaag, Nora?"

"Alles onder controle! Inclusief de gasten," reageert ze gevat.

"Een dame met pit, Kees!" zegt de oude man met de bril. Hij lijkt zich graag met alles in het café te bemoeien. "Waar heb je haar gevonden?"

"Gewoon goed zoeken," reageert Kees met een glimlach. Hij leunt zelfverzekerd met zijn rechterarm op de bar. "Ze woont hierboven, dan hoef ik geen reiskosten te betalen. Het is volgens mij lang geleden dat je hier binnen was, kerel."

"Ik was op een soort van wereldreis," beaamt de oude man. "Een aantal maanden op pad geweest, waaronder in Thailand."

"Niet vanwege het mooie weer daar zeker..."

"Jij begrijpt het! Ik hoorde trouwens over Poort. Iemand heeft hem koud gemaakt. Dat was natuurlijk te verwachten..."

“Ik weet het niet,” luidt de reactie van Kees. “Het was geen lieverdje. Hij heeft vroeger een aantal foute dingen gedaan, maar uiteindelijk is hij toch op het rechte pad geraakt en niet onsuccesvol. Hij runde een goedlopende zaak.”

“Dat laatste deel had ik nog niet eerder gehoord,” zegt de oude man die tegelijkertijd verbaasd door zijn brillenglazen kijkt. “Vertel eens, want breken met het verleden is niet makkelijk voor een crimineel...”

Nora blijft in de buurt van de pratende mannen. Ze maakt nu al voor de derde keer hetzelfde glas schoon. Door het gebabbel over Johannes Poort komen er beelden terug in haar hoofd. De ziellose blik in zijn ogen toen ze het mes vasthield. De ijzerachtige geur van het bloed. Het moment dat zijn hart stopte met pompen. Opeens voelt Nora de inhoud van haar maag met veel snelheid naar boven komen. Ze rent naar de keuken van het café en ze is net op tijd om in de wasbak te kunnen kotsen. Het braaksel is waterig; ze heeft de wasbak snel weer schoon.

“Gaat het wel goed?” vraagt Kees zodra Nora zich weer achter de bar laat zien.

“Niets aan de hand, hoor. Ik werd even licht in mijn hoofd, wat suikergebrek denk ik.”

Kees knikt vriendelijk en praat vervolgens verder met de oude man aan de bar. Nora spoelt haar mond en ziet een nieuwe klant binnenkomen via de tochtgordijnen. De nieuwe klant is een man die in zijn woeste baard wrijft. Hij blijft bij de gordijnen staan. Wanneer alleen Nora in zijn richting kijkt, wijst hij naar haar met de wijsvinger. Nora fronst met de wenkbrouwen, maar blijft gefocust op de nieuwe klant. Nu gebruikt hij dezelfde wijsvinger om te wenken, zijn gezicht staat op een serieuze stand. Nora blijft bevroren achter de bar staan, wat ervoor zorgt dat de man opnieuw begint te wenken.

“Kees, zou jij even de bar kunnen overnemen?” vraagt Nora dan. “Ik moet even weg.”

“Natuurlijk... Tot zo!”

De man bij de ingang verlaat het bruine café. Nora doet haar schort af, waardoor haar eigen outfit aan het licht komt; een simpel T-shirt met daaronder een spijkerbroek. Kees heeft ondertussen de positie achter de bar ingenomen. Nora loopt naar de tochtgordijnen om zo aan het verzoek van de mysterieuze bezoeker te voldoen.

Zodra ze buiten staat, ziet ze de man met baard opnieuw. Hij wijst nu naar een wagen die verderop in de drukke straat geparkeerd staat.

Het is een sedan die laag bij de grond ligt. Alleen de glimmende velgen kosten al een vermogen. De waarschuwingslichten staan aan; het voertuig blokkeert de doorstroom van de krappe straat waaraan het café is gevestigd. Nora begint te lopen in de aangewezen richting, de man met baard volgt. Hij passeert haar op het moment dat ze vlak bij de wagen zijn. Hij opent het achterportier. "Instappen!"

Nora doet wat er van haar verlangd wordt en neemt plaats op de achterbank met lederen bekleding. Er zit een stevige man in pak naast haar. Er staat veel spanning op de onderste knopen van zijn overhemd. "Hallo, Nora Westerlaak. Wij kennen elkaar nog niet," zegt hij vriendelijk. De haren op zijn hoofd liggen strak achterover, het legt zijn inhammen bloot. "Trek je niet te veel aan van mijn chauffeur. Hij kan een beetje intimiderend overkomen."

"Wie ben jij?" vraagt Nora direct.

"Fijn! We gaan elkaar meteen tutoyeren."

Nora trekt ongeïnteresseerd haar schouders op. Ondertussen is de andere man voorin ingestapt. Hij start de wagen en brengt het in beweging.

"Ik ben Diederick Wijnstra," zegt de man op de achterbank. "Jij bent hier met een reden. Johannes Poort is, of beter gezegd, was een goede vriend van mij. Hij is helaas overleden. We waren van dezelfde generatie."

Nora merkt dat haar handen een beetje klam worden. "Die naam zegt mij niets..."

Diederick kijkt opzij en begint te lachen. "Jij hoeft je niet van de domme te houden, Nora. Johannes is met een mes gestoken in zijn buik, wat leidde tot een zeer pijnlijke dood. Jij was die avond in zijn penthouse. Ik weet waarom je het hebt gedaan. Als ik eerlijk ben, begrijp ik het enigszins, maar daarom ben jij niet hier."

"Ik heb het niet gedaan," zegt Nora stellig.

"Het mes waarmee de moord is gepleegd, heb ik in mijn bezit," onthult Diederick dan. "Ik heb een aantal handige research contacten en zij kunnen bewijzen dat de vingerafdrukken op het mes van jou zijn."

Nora trekt haar wenkbrauwen naar beneden. "Dat kan niet! Jouw handige contacten hebben dat dan zelf in elkaar geknutseld..."

Het blijft even stil op de lederen achterbank. De wagen rijdt nog in een stedelijke omgeving.

"Ik was daar misschien," zegt Nora dan uit het niets. "Maar ik heb het

niet gedaan. Hij was al dood.”

“Het maakt niet uit!” aldus Diederick. “Het bewijs wat ik in mijn bezit heb, doet jou hoe dan ook de das om. Dan kun je ontkennen wat je wil, maar het zal je niet helpen. Ik ben jouw enige redding.”

“Waarom zou jij mij willen redden dan?!”

“Omdat jij mij gaat helpen,” zegt Diederick zelfverzekerd. “Johannes stond aan het hoofd van een zeer lucratieve business. Door zijn dood is de organisatie stuurloos. De organisatie heeft op hele korte termijn een chirurgische ingreep nodig, anders is het einde verhaal, met als gevolg dat veel monden niet meer gevoed zullen worden.”

“Wat moet ik dan doen?” vraagt Nora zich af.

Diederick houdt bewust even in en kijkt geconcentreerd naar zijn buurvrouw op de achterbank. “Jij moet de plaats van Johannes innemen.”

Het leidt tot een harde en vooral cynische lach bij Nora. “Ik denk er niet aan!”

Na deze afwijzing tuurt Diederick door het zijraam naar buiten. “De K2, ken je die? De K2 op de Pakistaans-Chinese grens is de op één na hoogste berg ter wereld. Het is de heilige graal voor bergbeklimmers, omdat het volgens de kenners de moeilijkste is om te beklimmen. Het duurt dagen, weken om de top te bereiken. Alles draait om het halen van het hoogste punt. Zodra het gelukt is, resulteert het in ultieme vreugde. En dan? Er komt een moment dat ze naar beneden moeten.”

Nora kijkt ondertussen ook naar buiten en ziet dat ze nog in de stad rijden.

“Afdalen, het klinkt zo simpel,” vervolgt Diederick zijn verhaal. “Tijdens het afdalen van de K2 zijn er veel mensen gesneuveld. De terugweg is dus minstens zo belangrijk dan de heenweg om iets te bereiken.” Nu focust Diederick zich weer op de naast hem zittende Nora. “Jij hebt erg veel moeten doorstaan om de wraakactie op Johannes te completeren, om jouw top te bereiken... Het heeft veel tijd en energie gekost. Nu sta je op de top en dat heeft gevolgen. Hoe ga jij afdalen? Hoe voorkom jij dat je sneuvelt?”

“Door gewoon verder te gaan met mijn leven,” beantwoordt Nora droog.

“Hoe denk je dat te gaan doen met het bewijs tegen jou?”

“Dan geef je het toch lekker aan de politie! Het interesseert mij niet. Ik weet dat ik onschuldig ben.”

“Beste Nora, de politie is niet het enige obstakel tijdens jouw afdeling. Mijn naaste collega’s waren, net zoals ik, erg gesteld op Johannes. Zij acteren op een ander niveau. Zij willen bloed zien. Vergelding!”

“Oog om oog,” zegt Nora zacht. Haar handen beginnen steeds meer te plakken.

Diederick knikt met zijn hoofd. “Dat vind ik dus geen oplossing. Geweld is nooit de oplossing. Het zal onze lucratieve business op den duur alleen maar om zeep helpen. Ik wil verder met de business. Wij hebben een nieuwe leider nodig.”

Nora knippert meerdere malen met haar ogen. “Ik snap er helemaal niets van... Waarom ik?! Ik heb geen idee wat Johannes Poort allemaal deed of om welke business het gaat.”

“Door jouw daad heb je aanzien verworven,” aldus Diederick.

“Je gaat jouw collega’s dus die verzinsels over de moord vertellen?!”

“Ja, dat is allemaal onderdeel van het verhaal. Jij hebt het aangedurfd om Johannes te vermoorden. Als je precies doet wat ik zeg en de nieuwe leider van de organisatie wordt, dan bescherm ik jou. Daar komt nog bij dat je erg veel geld kan gaan verdienen!”

Nora staart naar haar smerige schoenen, maar ze komt al snel tot een conclusie. “Ik ben er totaal niet geschikt voor. Ik heb geen idee wat ik dan moet doen als leider van die zogenaamde organisatie...”

“Naast beschermengel, word ik ook jouw leermeester.”

“Wat is jouw rol in het geheel dan?”

“Ik ben de CFO van de organisatie.”

“De wat?!”

Achter het stuur van de wagen schiet de man met baard in de lach.

“Dit is niet grappig, Hector!” schreeuwt Diederick naar de chauffeur. Daarna richt hij zich weer tot Nora, terwijl hij wat zweetdruppels uit zijn vettige kapsel wegveegt. “CFO staat voor Chief Financial Officer in het bedrijfsleven. Ik ben, was de financieel adviseur van Johannes. Ik regel alles omtrent het geld. We willen onder de radar blijven en om dat te realiseren, moeten we de geldzaken slim aanpakken. Ongetwijfeld krijgen we nu politieaandacht na Johannes’ gewelddadige dood.”

“Ik weet het niet, hoor.”

“Volgens mij heb je niet zoveel keuze, Nora. Jij wilt verder met je leven zei je net. Dit is de enige manier. Anders eindig je ergens in een greppel, dat kan ik je verzekeren. Niet in een politiecel...”

Nora beweegt haar hoofd verschrikt opzij. De mond is open, maar er

komt geen geluid uit.

Diederick legt een hand op de knie van Nora. "Morgenmiddag halen we je om half twee hier op. En trek wat fatsoenlijks aan..."

Nora kijkt naar buiten en ziet dat de wagen nu weer voor het café staat. Op de gevel staat met neon letters 'De gele kruk' geschreven. Nora stapt snel uit zonder iets te zeggen. De wagen rijdt in alle rust de straat uit met een stevige man op de achterbank.

Volledig in gedachten verzonken loopt Nora terug het bruine café in. Ze werkt zich langs de tochtgordijnen en hoort dan dat de oude man aan het eind van de bar nog steeds bepaalde sectoren van Thailand aan het promoten is. Kees luistert naar hem vanuit zijn positie achter de bar. Ook ziet hij Nora naderen. "Is het allemaal gelukt?" vraagt hij geïnteresseerd.

"Ja," antwoordt Nora meteen. Ze wil de positie achter de bar innemen.

"Je bent hartstikke wit in je gezicht!" constateert Kees na een korte observatie. "Ik neem deze dienst wel over. Het lijkt mij beter dat jij boven even plat gaat!"

"Oké," zegt Nora zonder enige emotie. "Bedankt," voegt ze er nog aan toe, terwijl ze naar de keuken sjokt. Een frituurlucht komt haar tegemoet. Ze sjokt door naar een achterliggend magazijntje waar vooral alcoholische dranken zijn opgeslagen. Via een gammele trap aldaar stijgt ze naar de eerste etage. Het leidt naar een studio. Een scheef hangende jaloezie bij een raam zorgt voor een streepje licht. Nora volgt het licht en ploft neer op het eenpersoonsbed dat in de hoek staat, naast een schildersezel. Ze voelt dat haar hart als een razende tekeer gaat.

LEEUWENKUIL

In de drukke winkelstraat moet een aantal mensen met tegenzin een stap opzij zetten om niet tegen Nora op te botsen. Ze loopt met het hoofd naar beneden in een spijkerbroek en T-shirt. Bij geen enkele winkel gaat ze naar binnen. Al snel komt de markt in zicht. Ook daar krioelt het van de mensen. Bij krakkemikkige kramen staan verkopers hun producten aan te prijzen. Een luidruchtige vrouw probeert aardbeien aan Nora te slijten, maar Nora dendert onverminderd door met grote passen. Via de markt bereikt ze een rustiger deel van het centrum. Op de naderende hoek staat een gebouw met het heilige-kruissymbool erop afgebeeld. Boven de imponerende toegangsdeuren, die op dit moment geopend zijn, valt de naam 'Sint-Martinuskerk' te lezen.

Nora past haar wandelsnelheid aan zodra ze de kerk betreedt. Ze volgt het pad naar het altaar onder de sierlijke bogen door. Her en der staan beelden in de kerk. Nora's oog valt op een beeld van een vrouw met een baby. Op de houten bankjes langs het pad zit niemand. Bij het altaar brandt een aantal kaarsen. Nora staart daar naar de kleine vlammen die amper bewegen, terwijl ze haar schouders laat zakken. Op de een of andere manier zorgt het tafereel voor een lagere hartslag. De simpelheid van vuur dat stopt wanneer de brandstof op is of misschien is het de warmte die het biedt. Nora weet het niet. Opeens hoort ze voetstappen achter zich.

"Ik wist dat je vroeg of laat terug zou komen," zegt een beheerste mannenstem.

Nora draait zich om en ziet een man op leeftijd in een zwart gewaad staan. Er hangt een kruisje op zijn borst. "Pater Wilhelm," zegt Nora opgetogen. "Het doet mij goed om u te zien."

"Dat is geheel wederzijds. Jouw familie is nog veel in mijn gedachten, daarmee jij ook. Het was een tragedie. Ik hoop dat jij en je zusje voorspoed hebben gevonden. Ik heb voor jullie gebeden."

"Bedankt, pater," zegt Nora, terwijl ze knikt met haar hoofd. "Ik weet dat mijn vader veel steun aan u had."

"Aan het geloof," corrigeert pater Wilhelm. Hij vouwt ondertussen zijn handen samen. "Jouw moeder overigens ook."

"Ik praat liever niet over mijn moeder... Ik zou graag met u over iets

anders willen praten.”

“Dat kan, Nora. Over welk religieus onderwerp wil jij met mij van gedachten wisselen?”

“Het is meer iets persoonlijks...”

“Dat kan uiteraard ook. Laten we even samen op een bankje gaan zitten,” stelt pater Wilhelm voor.

Nora wijst dan naar de houten constructie met twee deuren die bij de muur staat.

“Ik begrijp het,” zegt pater Wilhelm zacht.

Samen lopen ze naar de houten constructie toe. Pater Wilhelm gaat via de linkerdeur naar binnen, Nora doet dit middels de rechterdeur. Van binnen zijn de twee delen van elkaar gescheiden door een wand waarin een klein deel open is. Beide personen proberen een ontspannen houding aan te nemen.

“Pater, ik heb gezondigd,” begint Nora.

“Wat heeft er plaatsgevonden?”

“Er is een man dood door mij...”

“Hoe bedoel je dat precies?” vraagt pater Wilhelm rustig door.

“Precies zoals ik het zeg. Er is iemand dood door mijn handelen of het gebrek eraan.”

“Kun je beschrijven wat er is gebeurd?” De stem van pater Wilhelm verandert niets.

Nora denkt even na voordat ze begint. “Een aantal dagen geleden vond ik een man in een woning. Hij was neergestoken en lag op de grond. Op dat moment leefde hij nog. Hij leed... Het mes zat diep in zijn buik. Ik ben bij hem gaan zitten en bleef kijken, maar ik deed niets. Ik heb geen hulp ingeschakeld.”

“Waarom heb je de lijdende man niet geholpen?”

“Die klootzak verdiende het om te sterven!” Nora schrikt van haar eigen felheid en kijkt even om zich heen. Ze realiseert zich dat ze in de biechtstoel zit. “Sorry, pater.” Ze houdt de kaken nu even op elkaar om de woede te laten zakken.

“Ga verder, Nora.”

“Ja... De man die was neergestoken, was de aanstichter van de ellende in mijn familie. Ik kon het niet opbrengen om hem te helpen. Eerlijk gezegd, ik genoot van zijn lijden. Ik heb zelfs het mes in zijn buik nog vastgehouden om te voelen hoe het zou zijn als ik hem had... Langzaam zag ik het leven uit zijn lichaam verdwijnen. Als ik meteen iets had

gedaan, dan had hij nu nog geleefd.”

“Dat weet je niet,” aldus pater Wilhelm die nog opvallend rustig op zijn plek zit. “Misschien wel, misschien niet. De man was er slecht aan toe toen je hem vond. Als hij de zondaar was zoals jij net deed voorkomen, dan kan het ook zijn straf zijn. Zijn lot, boetedoening. Rechter Simson voerde in zijn tijd een strijd tegen de Filistijnen. Nadat de Filistijnen zijn vrouw hadden vermoord, reageerde hij door er duizend van hen te doden. Dit was de straf. Met behulp van de kracht van God...”

“Hij sloeg ze dood met een ezelskaak,” zegt Nora overtuigend.

“Rechters 15, vers 15,” vult pater Wilhelm aan.

“Dus dan heb ik niet gezondigd door niets te doen?”

“Het is niet zo zwart-wit, Nora. Kaïn was de eerste moordenaar. Hij vermoordde zijn eigen broer Abel. Kaïn mocht blijven leven, maar werd wel verbannen. Wraak stond God niet toe, want hij zette Kaïn onder bescherming. Wie hem doodt, zal zevenvoudig boeten.”

“Oké, dan wil ik graag vragen om vergiffenis. Ik ben bang dat mijn zonde gaat leiden tot nieuwe zonden.” Nora werpt een blik opzij en ziet dat de biechtvader recht vooruit kijkt, stoïcijns bijna.

“Vanwaar deze angst?”

“Ik word gechanteerd door een slecht mens,” deelt Nora eerlijk. “Wat zegt de Bijbel hierover?”

Pater Wilhelm doet zijn benen over elkaar en zet ondertussen zijn hersenen aan het werk. “Denk aan het verhaal van Daniël en de leeuwenkuil. Vijanden van Daniël probeerden het goede werk van hem te verhinderen. Bidden tot iemand anders dan de koning was niet toegestaan. Anders ging je de leeuwenkuil in. Daniël negeerde dit, maar hij overleefde de leeuwenkuil. Later werden zijn vijanden in de kuil verslonden door de leeuwen. Denk dus goed na over hoe jij de leeuwenkuil kan trotseren. Soms zijn er ook gevallen waarin je eerst met de stroom mee moet varen om er later via het land tegenin te gaan...”

“Hm, bedankt voor het advies,” zegt Nora zacht. “Hier kan ik wel iets mee denk ik. Ik zou dan nu graag de vergiffenis ontvangen.”

“Dat kan,” zegt pater Wilhelm. Hij neemt zijn tijd om in de naam van Christus de zonden van Nora te vergeven.

Na een aantal minuten komen ze allebei het biechthokje uit. Nora schudt dan opgewekt de hand van de pater. “Bedankt, dit luchtte erg op en ik denk dat het me nieuwe kracht heeft gegeven voor de toekomst. U leek niet te schrikken van mijn biecht...”

“Oordeel niet en u zult niet geoordeeld worden,” zegt pater Wilhelm met een vriendelijk gezicht.

Zodra Nora de hand van de pater loslaat, ziet ze een persoon op het voorste bankje in de Sint-Martinuskerk zitten. Het is een stevige man in pak: Diederick Wijnstra! Nora schrikt en neemt vluchtig afscheid van pater Wilhelm. Daarna loopt ze met grote passen de Sint-Martinuskerk uit.

Pater Wilhelm stapt op het voorste bankje af. “Kan ik u ergens mee van dienst zijn?”

“Dank u wel,” zegt Diederick, terwijl hij moeizaam opstaat. “Ik heb gevonden wat ik zocht. Ik wil u nog een bijzonder fijne dag wensen. Tot ziens!” Diederick wandelt dan bedeesd richting de uitgang van de kerk.

Pater Wilhelm kijkt hem bedenkelijk na en vraagt zich af of hij er een nieuwe parochiaan bij heeft.

HET MT

Stofdeeltjes vliegen alle kanten op zodra Nora een blazer uit de kledingkast haalt. Ze trekt de blazer over haar witte T-shirt aan. De blazer gaat echter snel weer uit, hetzelfde geldt voor het T-shirt. Nora loopt naar de kleine badkamer en maakt haar oksels schoon met een handdoek. Na het spuiten van een ferme lading deodorant trekt ze de kledingstukken weer aan.

Nora verlaat de studio en loopt via een gammele trap naar beneden. Vervolgens blijft ze even stilstaan in het magazijntje dat voornamelijk is gevuld met dranken. De mensen in het café maken veel kabaal en sommigen zijn woord voor woord te verstaan. Nora draait zich om en gaat via een deur in het magazijntje naar buiten. In een grauwe omgeving komt Nora via een steeg weer aan de voorkant van het café uit. Ze wacht op de stoep en kijkt regelmatig op haar horloge.

Om precies half twee rijdt een bekende sedan de krappe centrumstraat in. Op de plek waar Nora staat, komt de wagen tot stilstand. De chauffeur met baard stapt snel uit. Hij houdt Nora tegen op het moment dat ze naar het achterportier wil lopen. "Ik moet je eerst fouilleren," zegt hij streng.

"Wat een onzin, zeg."

"Stel je niet aan, het is snel gedaan." De chauffeur voelt in de zakken en over het lichaam van Nora.

"Heb je ervan genoten?! Hector heet je toch?"

"Het is oké..." Daarna opent de chauffeur het achterportier.

"Dag, Nora. We komen elkaar opeens overal tegen," zegt Diederick, terwijl Nora naast hem plaatsneemt op de achterbank.

"Wat moest je in de kerk?! Je volgt mij..."

"Misschien," reageert Diederick mysterieus. "Hoe dan ook, het wierp een nieuw licht op de situatie. Vandaag is een hele belangrijke dag. Jij moet jezelf bewijzen. Jij moet de kopstukken van de organisatie overtuigen dat jij de nieuwe leider kan zijn na de moord op Johannes."

Chauffeur Hector heeft ondertussen zijn gebruikelijke positie ingenomen en stuurt de wagen de straat uit.

Nora zucht even diep. "Ik heb het niet gedaan, maar dat wil jij nog steeds niet horen..."

“Mensen gaan doorgaans niet voor een verkeersboete in de biechtstoel zitten,” is het verweer van Diederick.

“Jij hebt dus niet gehoord wat ik daar zei...”

“Klopt, een biecht is alleen voor de priester bedoeld, maar het is mij wel duidelijk.”

“Je denkt echt te simpel. Ik probeer het nogmaals... Ik heb Johannes Poort niet vermoord!”

“Het maakt niet meer uit, Nora! Het proces is al in werking gezet. Zoals ik de vorige keer ook al zei; als de moordenaress van Johannes verwerf jij aanzien binnen ons circuit.”

“Daarmee maak ik vijanden binnen jullie circuit bedoel je...”

“Ik zal je beschermen,” zegt Diederick kalm. “Maar dan moet jij wel zeer overtuigend zijn. Denk dus goed na over hoe jij het verhaal straks gaat verkopen. Over een uurtje zijn we op de afgesproken locatie.”

“Ik begrijp nog steeds niet goed waarom je mij per se als leider wilt hebben,” aldus een hoofdschuddende Nora.

“Dat wordt straks wel duidelijk. Denk jij nu maar na over een steekhoudende presentatie.”

Nora wil dan eerst meer informatie hebben over de organisatie. “Jij had het de vorige keer over een zeer lucratieve business. Ik weet niet eens om wat voor business het eigenlijk gaat. De horeca zal het niet zijn. Het zal wel iets met drugs te maken hebben...”

“Die informatie krijg jij achteraf!” stelt Diederick duidelijk. “Wanneer jij als nieuwe leider bent geaccepteerd door de groep, zul jij overal in worden meegenomen. Het alternatieve scenario kun jij wel raden denk ik...”

Er ontstaat een stilte op de leren achterbank. Chauffeur Hector houdt zich netjes aan de maximale snelheid op de snelweg. Nora is in haar hoofd aan het malen, in de hoop dat er een goed plan uitrolt voor de aanstaande bijeenkomst. Diederick ziet dat ze aan haar nagels peult. Hij onderneemt echter niets om Nora meer op haar gemak te stellen. Hij werkt tijdens de rit op een minilaptop. Hij maakt voornamelijk gebruik van de cijfertoetsen.

Na een uur trapt Hector flink op de rem; hij wil met de wagen een grindpad betreden. Het is de oprijlaan van een landgoed midden in een natuurgebied. Het grind maakt veel geluid zodra het in aanraking komt met de banden. Op het landgoed staan een aantal historische gebouwen. Ondanks de leeftijd lijkt alles in een uitstekende staat te verkeren.

Hector parkeert de wagen netjes op een parkeerplaats bij één van de gebouwen. Hij stapt daarna uit om de achterportieren voor de passagiers te openen. Diederick pakt de arm van Nora vast op het moment dat ze de wagen wil verlaten. "Het is erop of eronder nu..."

"Ik doe mijn best," is de reactie van Nora die haar arm meteen losrukt.

Ze stappen uit en lopen naar de ingang van het dichtstbijzijnde gebouw dat de naam 'de koetsgarage' draagt volgens een groot bord in het gras. Hector blijft bij de geparkeerde wagen staan; hij leunt er tegenaan en steekt een sigaret op. Diederick loopt voor Nora uit de koetsgarage in. Een medewerkster van het landgoed begroet hen letterlijk met open armen. "Welkom op ons landgoed, meneer en mevrouw."

"Dank u wel," zegt Diederick beleefd terug. "Ik heb gereserveerd onder de naam Wijnstra."

"Het is in orde. We hebben de mooiste conferentiezaal van dit complex aan jullie toegewezen. Alles staat klaar, meneer Wijnstra."

"Perfect!" aldus een knikkende Diederick. "Wij gaan meteen een kijkje nemen."

Samen met Nora loopt hij naar de betreffende zaal toe. Na het openen van de deur komen ze erachter dat de medewerkster van het landgoed niet heeft gelogen. De conferentiezaal biedt via een raam een adembenemend uitzicht over een bloeiend heideveld omringd door bomen. In het midden van de zaal is een ovale tafel met vijf stoelen geplaatst. Eén stoel staat aan het hoofd, de andere zijn verdeeld over de lange zijden.

"Wil je koffie?" vraagt Diederick. "Ik neem cappuccino."

"Espresso," is het antwoord van Nora.

Diederick loopt naar een koffiemachine die bij de muur is neergezet. Hij drukt op een aantal knoppen van de koffiemachine om tot het gewenste resultaat te komen. Het kleine kopje met espresso plaatst hij op de tafel, aan het hoofd. Even later is het kopje vergezeld door een glas water.

"Moet ik daar zitten?!" vraagt Nora met een trillende stem.

"Ja, je bent de leider of je bent het niet!"

Nora sjokt naar de stoel aan het hoofd van de ovale tafel. Na een moment van twijfel gaat ze toch zitten. Diederick neemt plaats op een stoel aan de lange zijde. Allebei kijken ze door het raam naar het bloeiende heideveld.